

שני מונולוגים על שבע בובות ועוד שתיים

— מאת יפעת נבו —

ת. : לעתים רחוקות, במקרים מיוחדים, הנה עכשיו תירגמתי את „המלט“ והוזמנתי גם לביים אותו. זה כן.

ש. : האם אתה נהנה לתרגם ?

ת. : נהנה ? זו עבודת פרך. אבל צריך להיות. הנה עכשיו קבלתי לתרגם מחזה הכתוב בדיאלקט אירי ואני צריך לתת בתרגום את האפקט המיוחד של הניב הזה.

ש. : ואיך נהנה ? מסה אתה נהנה, אם כן ?

ת. : לא יודע. פרטים. לפעמים.

ש. : אתה נוהג לשלב בהצגותיך קטעים מוסרטים. אתה חושב שקטעי מוסרטים יכולים להיכלל במחזה הכתוב כחלק ממנו ?

ת. : את רואה שאני עושה את זה. סימן שאפשר. בתיאטרון הכל אפשר. במחזה שאני עובד עליו עכשיו, יש גיבובות.

ש. : חשבתי שזה שייך לבימוי. כשאתה כותב, האם אתה חושב גם על הבימוי ?

ת. : כן, לפעמים. זה משתלב.

ש. : המחזה שאתה עובד עליו עכשיו, האם הוא נכתב לדמות מרכזית אחת ?

ת. : לא. זה מחזה לעשרה שחקנים ושבע בובות. יחד שבעה-עשר משיחיים.

★

עכשיו הבנתי. לא קריטריונים. רק דברים ברורים כמו : עשרה ועוד שבעה הם שבעה-עשר. „כל העולם בכה“, אמר שקספיר. ובין השולחנות נאמר עוד „שלום“. וטור שיניים מקסימות נחשף בחיוכה של שחקנית. ועוד אחת. לא. לא היו עשרה חיוכים. גם לא שבע בובות. לא. המספרים לא היו שם.

ש. : האם אתה כונה את הדמויות במחזותיך לשחקן מסוים, או שהן שילוב של דמויות מוכרות, או פרי דמיון ?

ת. : גם כך וגם כך.

אני : הכנתי...

אלוני : הביטי, כדי לענות על זה, עליך להיות אתי 15 שנה. אחרי 15 שנה אגיד לך „בו“. ואחרי עוד 5 שנים אגיד לך „בו-הו“. ואחרי עוד כמה שנים נוכל, אולי, לשוחח יותר. את מוכנה לחכות 15 שנים ?

אני : נגיד שכן.

אלוני : רוצה סיגריה ?

אני : תודה. לא מעשנת.

אני : לא שותה. לא מעשנת. ואת רוצה לכתוב. איך תכתבי ?

רציתי לומר לו : „אתה מדבר על קריטריונים“, אך במקום זה אמרתי :

„כלי זה אי אפשר לכתוב ?“

אלוני : אפשר... הטבעת הזו שעל אצבעך היא טבעת נישואין ? לא ? זה נראה כך.

★

בו-הו-הו. ואנחנו בנשף מסכות. אתה ואני. ואחרי-כך חוזרים הביתה. אתה מסיר את הטבעת מאצבעי ויש שם אותה בכיסך. אתה עונד לי טבעת עם אבן בוהקה, זוהרת, „איזה יופי“ — אני אומרת — „איזו אבן זו ?“ ואתה עונה לי : „קריטריונים“. „השתגעתי ?“ אני שואלת. „תגעי בה ותראי“, אתה עונה. היא גוצצת לי אור הפנס שאתה מחזיק בידך. אני נוגעת, רוצה ללטף ו... הפנס נכבה. היתה זו רק בועת סבון שהחזקתי בכפי. ואני שומרת לי למוכרת את הטבעת שקבלתי ממך. ושומר אצלך את זו שנשללת ממני. האבן שלה יקרה הרבה יותר : „אבן הקריטריונים“ —

רציתי להכיר את נסים אלוני. אני עדיין רוצה.

רציתי להכיר את נסים אלוני — כי הרי הוא מביים עכשיו את מחזהו „דודה ליוה“. והסקרנות בקשרי תי. „מוכן“, ענה לי מן הקצה האחר של קו הטלפון.

„כסיה“ הביתית, כביכול. כמו על חוף הים כאשר אתה שרוע במקומך. חשוף לשמש ולעוברים ושבים. אלא שכאן חסרה השמש בעוד שלוח מודיעות הפרסומת ממול גם הוא חשוף לעוברים ושבים אבל גם לשמש. ישבתי ואמרתי שלום. מפני שכך נהוג. הצגתי עצמי. מפני שכך נהוג. נסים אלוני : את סולחת לי שאני אוכל, אבל זהו הזמן הפנוי היחיד שאני יכול להקדיש לזה. אני מקווה שזה לא מפריע לך. רוצה לאכול משהו ? לשתות ? את לא שותה ? כרצונך.

שאלה : כאשר אתה מביים מה שנקרא „בידור“, האם זה גובע מן ההכרה בערך הבידור או מתוך מניין ציטוט כלכליים ?

השוכה : מה זאת אומרת ? אני עדיין שזה זה ?

ש. : התכוונתי — אתה כותב רימון גם מה שנקרא „אמנות“ וגם „בידור“. מה הגישה שלך לזה ולזה ?

ת. : אני עושה את זה ואת זה.

ש. : התכוונתי : האם אין לך קריטריונים שונים לזה ולזה ?

ת. : מה זה קריטריונים ?

★

מה נטפלת לאיש הזה, מציקה לו בארוחת הצהריים ?

ש. : מתי אתה מרגיש שהצורה היא גבורה ?

ת. : „צורה ?“ אני לא מכיר.

ש. : עבודה.

ת. : עבודה ותיאטרון היא עבודה

מפרכת, מלוכלכת, סובלים מקלקולי

קיבה, כי לא אוכלים בזמן מועים.

מתעייפים עד שזה נמאס. אין כוח.

ואו לא טמשיכים יותר. ואז זה נגמר.

ש. : אם כך, אתה שייך למאשרים המתחילים לעבוד על מחזותיהם לפני שהספיקו לגמור אותם ?

שתיקה.

ש. : אילו היה הבימוי בידי מי שהו אחר ואתה היית משקיף מדי פעם, והזמן היה ברשותך לגות, הי

אם המחזה היה נגמר אחרת ?

ת. : אולי

ש. : איד אתה מתחיל לכתוב ?

ת. : קם בכוקר, ניגש למכונת הכתיבה...

ש. : אני מתכוונת...

ת. : אז תגידי למה את מתכוונת.

המלים הן מדויקות מאד. תסלחי לי שאני אוכל. תשאלני ואני אענה לך.

ש. : אני משתדלת לקרוא לדברים כמקובל.

ת. : כן. קריטריונים. זה יפה מאד.

קריטריונים. תשאלני מה שאת רוצה לדעת. אני באמת אענה לך.

ש. : האם אתה חושבת שהיא

היא חלק נפרד מיצירתך ?

ת. : את רואה את הבילת הניירות הזו ? זהו המחזה. והוא מונח על הכסא ההוא ואני יושב על הכסא הזה. נפרד. לא ?

עברו שם הרבה אנשים ואמרו „שלום“, ולא לחצו ידים, וחיוכים מאופרים, ושיער מרושל באלגנטיות.

„שלום נסים“, וקריטריונים. וכבר הביאו לו את המנה העיקרית. ואני יושבת מול.

ש. : כמה התחלת קודם, בכתיבה או בעבודה בתיאטרון ?

ת. : את המחזה הראשון שלי, „אכזר מכל המלך“, כתבתי כשהייתי

הי עדיין סטודנט בן 27.

ש. : אתה כותב ומביים את מחזי

והיך. האם אתה נוהג לביים גם מחזות של אחרים ?